

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
ÎNCHEIERE**

13 martie 2024

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție
Completul de judecată în componența:
președinte
judecători

Boris Talpă
Igor Mânăscurtă
Ghenadie Eremciuc

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de către avocații Tampei Tatiana și Roman Medeleanu în numele inculpatului Drangoi Vadim, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2023, în cauza penală privindu-l pe

DRANGOI Vadim XXXXX, născut la XXXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.10.2021 – 06.04.2022;

Instanța de apel: 26.04.2022 – 31.01.2023;

Instanța de recurs: 22.05.2023 – 13.03.2024.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 06 aprilie 2022, Drangoi Vadim a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin. (4) din Codul penal și prin aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) din Codul de procedură penală, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

2. Pentru pronunțarea sentinței, instanța de fond a constatat că, la data de 15 august 2021, aproximativ la ora 12:30, cunoscând că este privat de dreptul de a conduce mijloace de transport prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Buiucani) din 09.12.2020, acționând cu intenție directă și având scopul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate produsă de substanțe stupefiante, a ignorat prevederile Regulamentului Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului RM nr. 357, din 13.05.2009, prevăzute de pct. 10, subpct. 2) lit. a) care stipulează că „persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și, la cererea polițistului, [...], este

obligată să înmâneze pentru control permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus” și de pct. 14, lit. a), care dispune că „Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate [...]” și a urcat la volanul automobilului de model „Fiat Scudo” cu n/î XXXXX și îl conducea pe străzile mun. Chișinău.

În timp ce realiza intenția sa infracțională, Drangoi Vadim, deplasându-se pe str. Calea Ieșilor la intersecția cu str. Ion Creangă, mun. Chișinău, a fost stopat de către colaboratorii INSP și fiind suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate, a fost condus la Dispensarul Republican de Narcologie, unde în rezultatul verificării, conform procesului-verbal nr. 1805 din 15.08.2021, la Drangoi Vadim s-a constatat o stare de ebrietate provocată de stupefiante.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, inculpatul Drangoi Vadim a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264/1 alin. (4) din Codul penal, conform semnelor calificative: conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate produsă de droguri și alte substanțe cu efecte similare și care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri noi, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să-i fie aplicată condamnatului o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea cererii de apel acuzatorul a invocat că:

- la pronunțarea sentinței, instanța de fond a ignorat prevederile art. 61 din Codul penal, care stipulează că, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane, or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni;

- în corespundere cu prevederile art.7 alin. (1) din Cod penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Astfel, la stabilirea tipului pedepsei penale instanța nu a ținut cont de faptul, că inculpatul Drangoi Vadim anterior a fost condamnat prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 09.12.2020, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin. (1) din Codul penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de 150 ore muncă neremunerată în folosul comunității cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport. Mai mult ca atât, din momentul condamnării lui

Drangoi Vadim (09.12.2020) până la comiterea infracțiunii similare (15.08.2021), a trecut abia 8 luni, ceea ce dă dovadă că pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 09.12.2020, nu și-a atins scopul pedepsei penale - restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane;

- individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și a pedepsei penale. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune;

- problema securității circulației rutiere este una din prioritățile de bază, deoarece acest fapt este o reflectare directă a nivelului de protecție a participanților la trafic și societății în ansamblu de riscul accidentelor rutiere și consecințele acestora. Conducerea sub influența alcoolului este considerată un comportament periculos. Prin urmare, numărul mare de cazuri de conducere a vehiculului sub influența alcoolului, conducerea în stare de ebrietate fiind identificată ca cel de-al doilea risc rutier major.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31.01.2023, a fost admisă cererea de apel declarată de acuzatorul de stat, a fost casată parțial sentința instanței de fond în partea individualizării pedepsei penale și pronunțată în această parte o nouă hotărâre conform modului stabilit pentru prima instanță și a fost recunoscut Drangoi Vadim vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin. (4) din Codul penal și cu aplicarea prevederilor art. 364/1 alin. (8) din Codul de procedură penală i s-a stabilit o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, precum și tuturor probelor în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor și anume: *procesul-verbal de audiere a martorului, Purici Arsenie*, care a declarat că activează în calitate de ofițer patrulare al INSP al MAI din anul 2020. La data de 15 august 2021, era în serviciu de patrulare cu colegul Prigorschii Andrei, pe teritoriul sect. Buiucani, mun. Chișinău și staționa la cercul giratoriu de pe str. Ion Creangă, mun. Chișinău. Aproximativ la ora 12:30, l-a intersectat străzilor Calea Ieșilor cu Ion Creangă, mun. Chișinău, a stopat automobilul de model „Fiat

Scudo” cu n/î XXXXX, care se deplasa neuniform, iar la volan s-a stabilit a fi Drangoi Vadim și din discuție cu acesta, el avea un comportament obosit, vorbea și răspundea cu întârziere și ochii practic îi se închideau și la întrebarea dacă a servit alcool, a zis că nu, dar peste ceva timp a recunoscut faptul că a consumat substanțe narcotice, ce anume nu a zis. Astfel, persoana a fost condusă la Dispensarul Narcologic pentru prelevarea probelor și stabilirea stării de ebrietate, ca să fie supus testării de către medicii de la DNR, iar în urma testării cu alcooltestul „Drager”, s-a stabilit că Drangoi Vadim avea o concentrație de alcool de 0,00 mg/l în aerul expirat, iar ce au arătat probele biologice nu cunoaște, deoarece rezultatul vine mai târziu. În acest sens, persoana a fost documentată conform legislației în vigoare, iar automobilul a fost ridicat și dus la parcare specială (f.d. 22); *procesul-verbal de constatare a faptei de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, acțiune procesuală efectuată la 15.08.2021*, întocmit de către ofițerul de patrulare a INSP, Purici Arsenie, ca urmare a prelevării probelor biologice și stabilirii stării de ebrietate narcotică a lui Drangoi Vadim (f.d.14); *procesul-verbal de examinare a obiectului din 16.09.2021*, potrivit căruia obiectul examinării este procesului-verbal nr. 1805 din 15.08.2021, întocmit în urma prelevării probelor biologice de la Drangoi Vadim, prin care s-a constatat că acesta se află în stare de ebrietate provocată de stupefiante (f.d. 8).

Instanța de apel a reținut faptul că, inculpatul anterior a fost condamnat prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 09.12.2020, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin. (1) din Codul penal cu stabilirea pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 150 ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport (f.d. 83-85). Deși a fost privat de dreptul de a conduce mijloace de transport, acesta a urcat la volan în stare de ebrietate alcoolică și a condus mijlocul de transport.

Mai mult ca atât, instanța de apel a reținut și faptul că, din momentul condamnării inculpatului (09.12.2020) și până la comiterea infracțiunii similare din prezenta cauză (15.08.2021) au trecut abia 8 luni, ceea ce denotă că pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 09.12.2020, nu și-a atins scopul pedepsei penale.

În asemenea circumstanțe, instanța de apel a conchis că soluția instanțe de fond de aplicare a unei sancțiuni non-privative de libertate, a fost pripită, or, aceasta urma să țină cont de faptul că inculpatul a fost atras la răspundere penală și pedepsit anterior prin muncă neremunerată în folosul comunității, însă acesta nu tras concluzii pentru sine și nu a pășit pe cale corijării. Inculpatului i s-a acordat șansa de a se corija și a demonstra că acțiunile sale constituie un incident în biografia acestuia, însă în final acestea au fost ignorate, ultimul săvârșind o nouă infracțiune cu intenție, care reflectă o tendință ascendentă în societate, or, prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 09.12.2020, inculpatului Drangoi Vadim pentru săvârșirea infracțiunii

prevăzută de art. 264/1 alin. (1) din Codul penal, instanța de judecată i-a acordat posibilitatea de a se corecta și a demonstra că faptele comise au fost o întâmplare și o greșeală, fără izolarea lui de societate, prin aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, care a fost executată, însă, inculpatul a comis o nouă infracțiune prevăzută la art. 264/1 alin. (4) din Codul penal.

Astfel, ținând cont de prevederile art. 364/1 alin. (8) din Codul de procedură penală, care stipulează că, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, aceasta beneficiază de o reducere cu 1/3 a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, adică aceasta se reduce cu o treime din maximum și din minimumul prevăzut de sancțiune, stabilindu-se noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei, instanța de apel a ajuns la concluzia că corijarea inculpatului prin aplicarea unei pedepse non-privative de libertate nu-și va atinge scopul propus, a stabilit inculpatului o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Tampei Tatiana, acționând în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) din Codul de procedură penală, a contestat-o cu recurs, prin care a solicitat casarea acesteia, cu încetarea procesului penal în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

În motivarea recursului apărătorul a invocat prevederile art. 60 din Codul penal, care stipulează că, termenul de prescripție de tragere la răspundere penală pentru comiterea unei infracțiuni ușoare, este de 2 ani de zile, motiv pentru care solicită încetarea procesului penal.

6. A contestat cu recurs decizia instanței de apel și avocatul Roman Medeleanu, în numele inculpatului și invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 16) din Codul de procedură penală a solicitat casarea parțială a acesteia în latura penală, cu rejudecarea cauzei și aplicarea inculpatului unei pedepse cu închisoarea pe un termen de 6 luni, iar în temeiul prevederilor art. 90 din Codul penal, să fie dispusă suspendarea executării pedepsei cu închisoare, pentru o perioadă de probațiune de 2 ani.

În motivarea cererii de recurs apărătorul a invocat că:

- instanța de apel a examinat cauza contrar prevederilor art. 414, 417 alin. (1) pct. 7), 8) din Codul de procedură penală;

- instanța de apel neîntemeiat, nemotivat și contrar normelor procedural penale a admis cererea acuzatorului de stat în partea stabilirii pedepsei, neinvocând argumente plauzibile în susținerea soluției adoptate, rezumându-se la argumente de ordin general;

- instanța de apel a aplicat inculpatului o pedeapsă privativă de libertate, cu executare reală, care nu a fost motivată în raport cu circumstanțele cauzei și cu personalitatea inculpatului, nefiind în măsură să întrunească exigențele individualizării pedepsei penale, or, apărătorul consideră că scopul pedepsei poate fi atins și cu aplicarea unei pedepse non-privative de libertate;

- instanța de apel a admis o eroare gravă la motivarea deciziei sale cu privire la neaplicarea prevederilor art. 90 din Codul penal sau necesitatea aplicării unei pedepse mai severe decât cea stabilită de instanța de fond. Consideră apărătorul că la caz, nu au fost identificate impedimente pentru aplicarea acestor prevederi.

7. Examinând admisibilitatea recursurilor declarate de către avocații Tatiana Tampei și Roman Medeleanu, ambii în numele inculpatului, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate, din următoarele considerente.

Cu titlu preliminar, completul de judecată menționează că din interpretarea art. XI alin. (3) Legea nr. 246 pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție), din 31 iulie 2023, în vigoare din 01 septembrie 2023 rezultă că recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului, procedura de judecare urmând a fi efectuată conform noilor modificări introduse în prevederile Codului de procedură penală, în vigoare din 01 septembrie 2023.

În cazul din speță, recurenții au depus recursurile până la 01 septembrie 2023, astfel că acesta se judecă în temeiurile în vigoare la data depunerii lor.

În continuare, se constată că recurenții s-au conformat prevederilor art. 422 din Codul de procedură penală și au declarat recursurile în termen.

Potrivit prevederilor art. 432 alin. (2) pct. 4) din Codul de procedură penală, un complet din 3 judecători declară inadmisibil recursul dacă recursul este vădit neîntemeiat.

Conform art. 424 din Codul de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute la art. 427 invocate în recurs.

Cu referire la cererea de recurs declarată de către avocatul Tatiana Tampei în numele inculpatului, completul de judecată reține că acesta este fondat pe temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) din Codul de procedură penală (redacția Legii 66 din 05.04.2012 în vigoare din 27.10.2012), potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta

este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Analizând textul recursului, completul de judecată statuează că, recurentul nu a concretizat care din temeiurile enumerate în art. 427 alin. (1) pct. 6) din Codul de procedură penală le pune la baza cererii de recurs înaintate și prin ce se confirmă aceste temeiuri, iar alegerea din oficiu de către instanța de recurs a temeiului din cele 5 menționate este inadmisibilă, or, contravine principiului contradictorialității procesului penal.

Prin urmare, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu-și găsesc confirmarea, nefiind stabilite, concretizate și motivate presupusele erori, iar instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală.

Cât privește invocarea de către recurent în calitate de temei pentru recurs prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 12) din Codul de procedură penală, completul de judecată atestă că, analizând decizia instanței de apel prin prisma erorii invocate, o astfel de eroare în speța dată nu a fost stabilită, deoarece instanța de apel a constatat corect prin prisma probelor administrate că acțiunile inculpatului întrunesc elementele componenței de infracțiune prevăzute de art. 264¹ alin. (4) din Codul penal, conform semnelor calificative: conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate produsă de droguri și alte substanțe cu efecte similare și care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Argumentul recurentului că speței îi sunt incidente prevederile art. 60 din Codul penal nu și-a găsit confirmare, or, la data pronunțării deciziei de către instanța de apel, cât și la data depunerii recursului termenul de prescripție de tragere la răspundere penală, nu era expirat. Mai mult ca atât, încetarea procesului penal în legătură cu expirarea termenului de prescripție, poate avea loc doar la etapa judecării cauzei în primă instanță și doar în ședință preliminară (art. 332 coroborat cu art. 350 din Codul de procedură penală), în celelalte cazuri, fiind incidente prevederile art. 389 alin. (4) pct. 3) și 469 alin. (1) pct. 16) din Codul de procedură penală.

Cu referire la cererea de recurs declarată de către avocatul Medeleanu Roman, în numele inculpatului Drangoi Vadim, completul de judecată reține că, recursul declarat este fondat pe temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 16) din Codul de procedură penală (redacția Legii 66 din 05.04.2012 în vigoare din 27.10.2012), potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului dacă instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; norma de drept aplicată în hotărârea atacată contravine unei hotărâri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Completul de judecată constată că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va expune referitor la aceste aspecte, însă nu este de acord cu pedeapsa definitivă apreciată, sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni, considerând oportună condamnarea inculpatului, la pedeapsa penală mai blândă și cu suspendarea executării acesteia, prin aplicarea prevederilor art. 90 din Codul penal.

Verificând materialele dosarului în raport cu alegația precum că individualizarea pedepsei a avut loc contrar prevederilor legale, completul de judecată constată că instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 – 78 din Codul penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana inculpatului, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui. Or, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte. Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, se reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată. Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane.

În această ordine de idei, completul de judecată apreciază critic alegațiile apărării, cu privire la suspendarea executării pedepsei cu închisoare, întrucât, aplicarea prevederilor art. 90 din Codul penal, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia. Analizând condițiile în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de judecată, care este liberă să aprecieze dacă este cazul să o acorde.

Sub acest aspect, se atestă că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată lui, stabilindu-i o pedeapsă proporțională în raport cu infracțiunea comisă, împrejurări

ce au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală și care au fost apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de apel a reținut că inculpatul, nu este la prima abatere de la legea penală, or, inculpatul anterior a fost condamnat prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 09.12.2020, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin. (1) din Codul penal cu stabilirea pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 150 ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport. Însă, acesta nu tras concluzii pentru sine și nu a pășit pe cale corijării. Inculpatului i s-a acordat șansa de a se corija și a demonstra că acțiunile sale constituie un incident în biografia acestuia, însă în final acestea au fost ignorate, ultimul săvârșind o nouă infracțiune cu intenție

Analizând soluția instanței de apel, de condamnare a inculpatului, cu aplicarea unei pedepse privative de libertate, instanța de recurs conchide că aceasta și-a motivat pe deplin și suficient necesitatea aplicării pedepsei cu închisoare cu executare în penitenciar, motivare care este corespunzătoare practicii judiciare, ținându-se cont de toate circumstanțele prezentei cauze penale și cele personale ale inculpatului, totuși, reprezintă o infracțiune săvârșită prin intenție, astfel că aplicarea unei pedepse non privative de libertate riscă să nu asigure realizarea scopului pedepsei penale.

Astfel, instanța de apel efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului, urmărind în acest sens comportamentul lui în viața socială, precum și cel din înainte și după săvârșirea infracțiunilor incriminate, a considerat că în coraport cu faptele comise, urmările prejudiciabile ale faptelor și personalitatea inculpatului, corijarea și reeducarea acestuia este posibilă doar cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare în termenii specificați în dispozitivul deciziei.

În acest sens se consideră că, pedeapsa aplicată inculpatului este corectă, echitabilă și proporțională faptei comise, numită ținându-se cont de scopul pedepsei penale. Pedeapsa aplicată corespunde gradului prejudiciabil și de pericol social, circumstanțelor comiterii infracțiunii, atitudinii inculpatului față de cele întâmplate și conștientizarea pericolului crimei săvârșite.

Instanța de recurs notează că, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite, suficientă pentru restabilirea echității sociale, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune. De asemenea, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Astfel, se conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le

însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010*, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, instanța de recurs constatând temeinicia motivării soluției instanței de apel, o însușește integral întrucât această instanță a oferit răspunsuri complete și argumentate tuturor problemelor esențiale invocate în speță, pedeapsa definitivă aplicată inculpatului fiind una proporțională și echitabilă faptelor comise, cât și este în limita sancțiunii prevăzute de lege.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate în cererile de recurs, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale și că recursul este vădit neîntemeiat.

8. Ținând cont de cele constatate supra, instanța de recurs conchide că erorile invocate în cererile de recurs, nu și-au găsit confirmarea, iar hotărârea atacată este legală și întemeiată, astfel că recursurile urmează a fi declarat inadmisibile, fiind vădit neîntemeiate.

În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Inadmisibilitatea recursurilor declarate de către de către avocații Tampei Tatiana și Roman Medeleanu în numele inculpatului Drangoi Vadim, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2023, în cauza penală în privința lui DRANGOI Vadim, ca fiind vădit neîntemeiate.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Boris Talpă

Judecător

Igor Mânăscurtă

Judecător

Ghenadie Eremciuc